

SLADKÝ ŽIVOT

Carol Marinelliová

Noc
plná ohně

 HARLEQUIN®

CAROL MARINELLIOVÁ

NOC PLNÁ OHNĚ

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Milá čtenářko,

nevím, jak to vnímáte Vy, ale pro mě je ten okamžik, kdy zase jednou skončí zima a vystřídá ji „kalendářní“ jaro, chvíle, kdy si pokaždé zhluboka oddechnu. Já vím, že ještě můžou přijít plískanice a sněhové přeháňky, že to bude trvat ještě dlouho, než se vyloupneme ze zimního oblečení, ale je v tom naděje. A letos, v době, kdy tohle píšu, o to větší, že právě před rokem se to hodně pokazilo.

Doufám tedy, že ten rok jste Vy i Vaši nejbližší přečkali bez úhony, že začínáte nabírat sílu, že máte možnost hledět s důvěrou k týdnům a měsícům, jež máme před sebou. Že máte chuť se radovat a těšit se ze života.

Snad Vám v tom aspoň trochu pomohou knížky, s nimiž za Vámi opět přicházím. A snad se mně podařilo vybrat takové texty, z nichž se ta radost ze života, radost z lásky přelije i na Vás!

Užijte si jara, užijte si naděje, užijte si lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Carol Marinelliová

NOC PLNÁ OHNĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Sicilian's Surprise Love-Child;

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

Zdeněk Uherčík

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2019 by Carol Marinelli

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5725-1 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5726-8 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5727-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Aurora mi dneska bude dělat stín.“

Nico Caruso ani nevzhlédl od počítače, když jeho sekretářka Marianna vešla do okázale zařízené římské kanceláře. Jenom se zamračil.

„Aurora Messinová ze sicilského hotelu,“ dodala Marianna, které podle Nikova nakrčeného čela zřejmě usoudila, že mu to jméno nic neříká.

Ach, právě naopak.

Aurora Messinová. Věk čtyřiaadvacet, o šest let mladší než on.

Aurora Eloise Messinová s hedvábně hnědýma očima a hustými, tmavými vlasy, sice ne tak černými jako havraní křídla, ale tmavými natolik, že je nebylo možné označit jako kaštanové. Ach, ano... Aurora s olivovou pokožkou, která na slunci zrůžověla.

„Ty se na mě nepamatuješ, Nico?“

Její hrdelní hlas měl ten známý škádlivý podtón a přinášel s sebou vůni domova. Bílé háčkované šaty se jistě sušily venku, protože z nich nejen sálalo žhavé sicilské slunce, ale také voněly mořským větrem a jasmínem ze zahrady jejich rodičů.

„To od tebe není hezké, žes na mě zapomněl,“ pokračovala Aurora, „zvláště, když jsi tolikrát spal v mé posteli.“

Marianna se zajíkla, když slyšela takovou nestydatost, ale Nico jen suše odpověděl: „Ach, ale nikdy ne s tebou.“

„To je pravda...“ opáčila Aurora s úsměvem.

Naučila se nerudnout v Nikově přítomnosti, ale teď to bylo zvlášť obtížné. Téměř si neuvědomovala nádherný pohled na Řím, který se za ním rozprostírala sotva si všimla okázale a draze vybaveného interiéru, protože toto pondělní ráno stačil Nico zaměstnat všechny její smysly.

Husté černé vlasy měl dokonale zastřižené a výraznou bradu s drobným důlkem uprostřed měl tak pečlivě oholenou, že téměř cítila jemné drhnutí, které by přišlo, kdyby si vyměnili lehký, zdvořilostní polibek.

Aurora obešla stůl, aby se s ním řádně přivítala. Samozřejmě.

Koneckonců ti dva se znali už dávno.

Když ale Nico zvedl ruku, aby ji zastavil, když ji pohled jeho černých očí varoval, aby se nepřibližovala, ucouvla Aurora, jako kdyby dostala políček.

Věděla o sobě, že je vzdorovitá a velmi často až příliš přímočará, ale po dlouhých úvahách se rozhodla přivítat se s ním jenom jako se starým přítelem.

Ale Nico ji zarazil, a to ji ranilo.

Snažila se nedat to najevo.

„Posaď se,“ řekl jí a obrátil se na sekretářku. „Začneme, Marianno. Máme toho hodně.“

„Ale nejdřív...“ řekla Aurora a shodila z ramene velikou koženou brašnu, z níž vylovila láhev rajčatové omáčky a postavila ji na dokonale vyleštěný stůl. Vzápětí vyndala další láhev.

„Domácí *passata* od mé matky a tady trochu *limoncella* od otce.“

Nico střelil pohledem po Marianně, která se snažila nedat najevo zděšení nad tím, jak Aurora mění pečlivě vyleštěný stůl na stánek trhovce. Pak se přísně zadíval na Auroru.

„Nepotřebuju to,“ řekl a odmítavě mávl rukou. „Můžeš si to zase odnést.“

„Ne!“

Odmítl se s ní přivítat, a teď tohle!

Nico se nechoval, jak by měl. Neřekl, jak mu chyběla chuť domácí omáčky, ani ji nepozval k pohoštění, které se z takové omáčky dalo připravit.

Nechoval se podle zakořeněných pravidel domova.

Musela sama sobě připomenout, že se tak nechoval nikdy.

Protože v tom případě by už byla jeho ženou.

Aurora Eloise Carusová.

Jako dospívající dívka si cvičila psaní toho jména do deníčku a říkala si je nahlas. Teď jemně zrudla, jak se snažila nedat najevo vztek. „Moc dobře víš, že by mi rodina nedovolila navštívit tě, a nepřinést ti dárky.“

„Tohle je práce, žádná návštěva,“ odsekl Nico. „Jsi tady na pětidenním školení před otevřením nového hotelu. To není společenská událost. A teď to dej pryč.“

Nico věděl, že je příkrý, ale musel zvyšovat hlas, a nejenom na Auroru.

Personál Silibri byl v Římě teprve osmnáct hodin, a už teď měl všech plné zuby.

Francesca, regionální manažerka, přinesla kromě jiného salám a nechala mu ho na recepci. Myslela si snad, že Nico v Římě nesežene salám?

A Pino, budoucí provozní nového hotelu, někde sehnal jeho soukromé číslo. Nejspíš od Aurory. Nico jí ho kdysi dal.

Kdysi...

Nico teď nechtěl o těch časech přemýšlet.

Skutečností bylo, že včera večer po příjezdu mu Pino zavolaal a ptal se ho, kam by měli jít na večeři a kdy se k nim připojí!

Nico to poněkud příkře odmítl.

Vesnice Silibri se přestěhovala do Říma a všichni se zřejmě rozhodli přinést mu nějaký kousek domova.

Ale Nico z domova utíkal už od svých šestnácti.

Byl to pocit viny, nebo povinnost, co ho vždycky táhlo zpátky?

Nevěděl.

„Dej to pryč z toho stolu, Auroro,“ zopakoval. Tentokrát to bylo varování.

„Ale já to nechci.“ Zavrtěla hlavou. „Chci si koupit nějaké boty, a neměla bych v kufru místo.“ Upřela na něho pohled zpod přimhouřených víček. „Tedy pokud můžu ve svém volnu nakupovat?“

Téměř se při jejím kousavém tónu neubráníl úsměvu.

Úsměv.

Polibek.

Nico moc dobře věděl, jaké potíže vyvolaly, když se týkaly Aurory...

Opětoval její pronikavý pohled a doufal, že porozumí smyslu slov, která procedil mezi zuby: „Je mi jedno, co děláš, když nejsi v práci, Auroro.“

„Dobře.“

„A teď...“ Nico letmo ukázal na stůl, „mohli bychom to dát pryč a věnovat se práci? Už tak máme zpoždění.“

„Odnesu to.“

Marianna byla jen zřídka nervózní tak jako právě teď. Aurora takhle na lidi působila.

„A přinesu vzorník...“

„Vzorník?“ zarazil se Nico.

„Na dnešní schůzce se má rozhodnout o uniformách pro Silibri.“

„Jaké rozhodování?“ Nico se zhluboka nadechl a snažil se skrýt podrážděnost. Opravdu? Odkdy se zabývá výběrem uniforem?

„Nelíbí se jim ta zelená,“ řekla Marianna.

„Ale je stejná jako ve všech mých hotelech. Chci nějakou kontinuitu...“

Nico se zarazil a řekl si, že si to radši nechá až na

schůzku. Pokývl Marianně, která sebrala láhve, uvedla tak jeho stůl do původního, neposkvrněného stavu a vyšla ze dveří.

Překvapilo ho, že Aurora nešla za ní, ale posadila se. „Myslel jsem, že dneska máš dělat stín Marianně.“

Aurora vycítila podrážděnost v jeho hlubokém, sametovém hlase a rychle opáčila: „Chtěla jsem jen chvilku o samotě, abych se omluvila za tu netaktnost. Za tu drobnou narážku na časy, kdy jsi býval v našem domě.“

Ušklíbala se, protože přes veškerou snahu to nevyšlo dobře. Opravdu nebylo o čem žertovat. Její otec často nacházel Nika spícího v parku poté, co ho jeho otec zbil, a trval na tom, že musí přespat u nich. Aurora pak spala v posteli v nohách postele rodičů a Nico zůstal v jejím pokoji.

„Omluva se přijímá,“ řekl Nico a vrátil se k papírům.

Aurora ale věděla, že má stále zlost. Měla zlost i sama na sebe, protože se zařekla, že v jeho přítomnosti zachová klid.

Nico na ni ale zdaleka neměl uklidňující účinek.

„Ale stejně...“ pokračovala Aurora a laškovně ho pod stolem šfouchla špičkou boty do kolene. „Nikdy jsme spolu nebyli v posteli. Moje panenství sis vzal na gauči!“

Zajíkla se, když ji chytil za kotník a chvíli pevně podržel. Přála si, velice si přála, aby jel dlaní výš po lýtku, ale namísto toho ji zpražil.

„Nevzal jsem ti ho, Auroro. Tys mi ho velice ochotně dala.“ Důrazně odsunul její nohu ze svého kolena a pustil ji. „V podstatě jsi o to žadonila.“ Otočil se zpět k počítači. „Už je to zapomenuté.“

Lhal.

Sex byl pro Nika nezbytný a věnoval se mu často, i když poněkud bez emocí. Vždycky se jednalo

o nekomplikovanou záležitost, která se odehrávala v jeho hotelovém apartmá, nikdy doma.

Nedalo se to srovnávat s tím žhavým, upoceným a zadýchaným milováním s Aurorou.

Nic se tomu nevyrovná.

„Zapomenuté?“ zopakovala Aurora.

„Došlo k tomu jenom jednou a je to už dávno.“

„Čtyři roky, Nico.“

Ano, od té noci už uplynuly čtyři roky a Nico za to dodnes platil.

To jediné uklouznutí ho stálo miliony.

Vlastně desítky milionů.

Ačkoli ceně nového hotelu dával přednost před další nocí pod střechem Messinových.

Ani nevzhlédl, když vstala a šla k oknu.

Tohle bylo peklo.

Nico věděl, že se k ní choval příšerně.

Nikdy se s ní neměl vyspat.

Očekávalo se, že se vezmou. Samozřejmě do toho nikdy nemohli mluvit, ale jak dospívali, bralo se to jako samozřejmost. Dům její *nonny* zůstal jejímu otci, který o něj pečoval, aby v něm mohli po svatbě bydlet.

Nico si nedokázal představit nic horšího. Trčet v té zatracené vesnici, bydlet naproti příbuzným a celý den dřít na vinici.

Když Auroře řekl, že se nikdy nevezmou, vzala to dobře. Zasmála se a řekla něco jako: „*Díkybohu.*“

Říkal si tehdy, že za ten lesk v jejích očích může slunce. Tehdy jí bylo šestnáct a byla to hubená holka, samá ruka samá noha. Potom ji několik let neviděl.

Ale když se znovu setkali...

Podíval se na ni, jak tam stála a dívala se směrem k Vatikánu, a přestože se chtěl hned vrátit k počítači, neodolal a pozoroval ji.

Napadlo ho, že není nic nádhernějšího než krásná sicilská žena.

Měla černé vlasy, černé oči a smyslné křivky, které nevěděly, co je tělocvična, natož skalpel nebo silikon. Pod plnými nadry, sevřenými háčkovanými šaty, měla na mašli uvázaný tenký kožený pásek. Nečekal, že by nějaká žena mohla v takových šatech vypadat přitažlivě, ale ona rozhodně ano. Chtěl zatáhnout za tu mašli... chtěl vysvobodit její nadra a přitáhnout si ji na klín. Líbat ta ústa a přivítat ji v Římě jak se patří.

Sjel pohledem k jejím nenápadným botám. Nohy ovšem nenápadné nebyly. Pevné kotníky, olivová pokožka... stoupal pohledem vzhůru po dlouhých nohách do míst, kde věděl, že by našel hebké, černé, kudrnaté chloupky. Pamatoval si na sevření těch stehén.

Byla jako plamen. A on musel udělat všechno, aby od něho nevzplál. Protože Nico ze všeho na světě nejvíc miloval řád.

Aurora cítila jeho pohled a líbilo se jí to příjemné, neklidné svírání žaludku, které se pozvolna měnilo v dráždivé teplo mezi stehny.

Od oné osudné noci se s ním samozřejmě vídala, ale nikdy už spolu nebyli o samotě.

Teď to bylo na několik vzácných okamžiků poprvé.

Aurora si tuto chvíli mnohokrát nacvičovala v duchu i před zrcadlem a přísahala si, že se bude ovládat. A jak dopadla?

Popichovala a přemlouvala toho chladného muže, který ji zničil kvůli všem ostatním.

Přesto nelitovala, že o panenství přišla právě s ním. Nikdy toho nebude litovat.

„Líbí se mi Řím...“ zkusila začít neutrální konverzaci.

„Dobře.“

„Ale brzy ráno je opravdu úžasný. Ráno jsem se procházela...“

Nico se podíval zpátky na monitor počítače.

„Měla jsem pocit, že mám město sama pro sebe. Tedy ne úplně...“

Vybavila si právě otevřené kavárny, obchůdky a metaře, které na své časně ranní procházce potkala. Během ní si slibovala, že až znovu Nika uvidí, bude klidná a ovládne se. Bude kultivovaná jako ty štíhlé krásky, se kterými chodil. Když o nich četla, kypěla v ní žluč.

„Večer jedeme na výlet autobusem...“ Zarazila se, když si pomyslela, že mu musí připadat jako rozpačitá turistka. „Těšíš se na otevření hotelu v Silibri?“ zeptala se, protože tohle téma jí připadalo bezpečné.

„Budu rád, až bude po všem.“

Bude rád, až hotel předá do rukou vedení a manažerů. Až se zaběhne a opadne tohle neustálé napětí.

Ale teď se všechno to napětí soustředilo v jeho kanceláři.

Ulevilo se mu, když se objevila Marianna a za asistence Aurory začali probírat jeho rozvrh.

Za čtvrt hodiny se měl sejít s personálem hotelu v Silibri a pak následovaly jedna za druhou schůzky s účetními, finančníky a právníky. Nakonec se zmínil, že dnešní noc nepřespí v hotelu.

„V sedm hodin máte pracovní snídani a vrtulník je objednaný na devátou...“ Marianna nakrčila čelo, protože tohle bylo trochu neobvyklé. „Když někam letíte, obvykle přespíváte v hotelu.“

„Dnes přespím doma,“ odpověděl Nico. „Můžeme se teď podívat na můj rozvrh v Silibri? Jakmile tam budu, chci mluvit s otcovým doktorem.“

„Ty jedeš domů...?“ Aurora překvapeně zamrkala. „Proč jedeš domů, když jsme všichni tady?“

„Opakuju,“ povzdechl si Nico, „že jsi tady na školení personálu.“

Pohlédl na Mariannu a byl rád, když pokračovala.

„Pan Caruso sem mnou každé ráno kontroluje svůj rozvrh, Auroro. Tohle není porada ani diskuse. Jde

o to ujistit se, že všechno, je jak má být a že všechny časy sedí.“

„Samozřejmě...“, hlesla Aurora, ale pohledem se ptala, proč Nico odjíždí z Říma, sotva přijeli.

Nico její otázku nezodpověděl.

Když prošli celý rozvrh jeho neuvěřitelně nabitého týdne, vyšli z kanceláře a Nico oběma ženám podržel dveře.

„Až po vás,“ řekl.

Litoval, že ho pevně zakořeněné dobré vychování nutí držet dveře, protože znovu ucítil její vůni. Vzájemná přitažlivost, kterou zahořeli, byla nepopíratelná a touha byla stále přítomná.

Do zasedací místnosti vešel Nico jako první.

Personál Silibri už na něho čekal a vřele ho uvítal.

Až příliš vřele.

„Hej, Nico!“

A na stole stály další dárky.

Francesca kromě jiného přinesla *biscotti* ke kávě. Jen Vincenzo, jeho marketingový manažer, zaraženě seděl. Uvolněná atmosféra v místnosti ho nepochybně překvapila.

Nervózně si uhlazoval kaštanové vlasy a střelil lehce zděšeným pohledem po Nikovi. Nico byl na okamžik kupodivu v pokušení říct mu, aby se uvolnil. Copak nevěděl, jak to chodí na Sicílii? Nevěděl, že humor a konverzace je tam uměním, zvláště v Silibri?

Pochopitelně to nemohl vědět. Vincenza sem přesunuli z Florencie.

„Tak začneme,“ řekl Nico.

Snad to bude jen krátká porada.

Aurora měla být asistentkou marketingu. Na škole to sice nebyl její studijní obor, ale dobře znala okolí, ráda fotografovala a měla nápady. Spoustu.

Nico jí tu práci vlastně ani nezařídil. Nepotřebovala ho, aby byla úspěšná.

Tedy... snad jen trochu.

Protože bez něho by tady žádný hotel nebyl.

Vincenzo mluvil o vzrušeném zájmu místních a několika rozhovorech pro turistické pořady a ranní vysílání celostátních televizních stanic.

„To zvládnou,“ řekl nakonec.

„Můžete se střídat s Aurorou,“ navrhl Nicolo.

„Ale já mám školení pro styk s médii,“ připomenul Vincenzo. „Aurora by mohla být trochu... zbrklá, ale my se potřebujeme dobře uvést.“

„Vincenzo,“ opáčil Nicolo, „to nebyl návrh. Řekl jsem, abyste se s Aurorou střídali.“

Nedělal jí žádnou laskavost. Vincenzo byl domýšlivý a vypočítavý, a přestože svoji práci zvládal výborně, bylo Nikovi jasné, že Aurora díky svému nadšení, hlubokému hrdelnímu smíchu a bezvýhradné lásce k Silibri přiláká víc potenciálních hostů.

„Další,“ řekl Nico a pokývl Francesce.

„Doplňky k uniformám mají zpoždění.“

„Tak je popožeňte,“ opáčil Nico, přestože věděl, že to nebude nijak snadné.

„Zkoušela jsem to, ale personálu se taky nelíbí barva.“

„A látka...“ To bylo poprvé, co Aurora promluvila. „Vlna je moc těžká a v té zelené vypadáme jako...“ Lusklá prsty. „Jako veselá družina toho Angličana.“

Nico musel chvílku přemýšlet. Ale to musel po každé, když šlo o Auroru. Nedávala mu na chvílku vydechnout.

Vybavil si tmavě zelené uniformy, které se tak dobře vyjímalý na pozadí starých římských a elegantních florentských budov a přirozeně zapadly i v Anglii a ve Francii. Pak mu došlo, co myslí tou Angličankou veselou družinou.

„Myslíš Robina Hooda?“

„Koho?“ Aurora nakrčila čelo, ale nenápadný úsměv prozrazoval, že si z něho utahuje.

Viděla, že má co dělat, aby její úsměv neopětoval.